

Här ropar Dygden: „ALBERTINA.
 „Jag henne ment: — at ättas är det lott
 „Om och en Herdastaf hon framför Cronan fått s s

Ja, föll Minerva inn: „Gudinna! Du har rätt
 Du ej behöft det Namnet säga —
 Allt präckt, allt värde äga,
 Hvem vet ej, at det hör till Gustaf Wasas ätt?
 Allt den sällhet Himlen har
 Lik de tjumma rågn skall strömma
 Och sitt rika födte fömma
 Öfver Hennes framtid's dar.
 Hon af Sång-Gudinnors skara
 Skall bland dem dyrkan få,
 Närmast till LOVISA gå
 Och et mål för Hjeltars suckar vara s s //

Sin sjäa Dygden straxt för bgat faller ner
 Och efter Kycket ser
 Du! (säger hon) som årans lof förkunnar!
 På vår Princessas dag spar ej et enda fjät,
 Flyg, öppna dina hundra munnar
 Och dyrka så en ALBERTINAS Majestät.

ALEXIS och DAPHNE.

Idille *).

Nej Alexis! Naturen är endast skön för den lyftige. För det glada hjertat
 „upprinner morgonrädnan i regnsfria skvar. Dårkans drillar förtjusat ej
 „det bröst, som härjas af ångslan och förtviflan. Ensligheten bär en dolk i ena
 „handen, hon har en bågare med nektar i den andra. At den af Sorgerna o-
 „kända råder hon bågaren, docken störtar hon i det under plågor swigtande
 „hjertat s s Afvundswärde Lam! I åstunden och njuten. I dricken af denna
 „sorlande källa. I skörden dessa af Silswerdaga, rusiga blomster s s och eder
 „Herde! s s s det var en tid, då äfwen hans bröst bränktes i kånflor s s en
 „tid då han drönde om Sällhet: det var den tiden då Daphne ej flydde Alexis,
 „då Daphne med en blyg rådnad emottog blomsterkransar af min hand. Nu
 „hatar Daphne Alexis, derfbre hatar Alexis er — Fjrwandlen er gråbrifa par-
 „ker! til näpna båg — Utom Herdinnan är det friskande wästän en Nordans-
 „storm: med dig O min Gudomlighet! wore sjelfwa winterns snöbetäckta barm
 „en hyacint-skådd omringad af wallmog.

Under dessa utrop flöttrade Alexis ofta på de högsta berg och upplyte skyn
 med flagan. Hans hjordar betade i en dal som genom et litet sund flögdes
 från Daphnes hydda. Afstorrådningen utbredder aldrig sitt purpur öfver denna
 frackt, då icke Herdinnan äncade i en liten båt på den under så wacker bårda
 dallrande wågen. Där utkastade hennes lona arm et purpurfärgat silkesfnöre.

De les

Insänd som et försök.

De lekande fästarna tyktes strida om Kroken, blott för at återfå sin frihet af Daphnes hand, som med samma ädelmod som warfambet ledte dem ur faran och återlämnade dem til sitt wäta hemwist. — „Nå! frihet suckade hon, du har varit min Gudinna = = = men du har varit = = = Gryn ma kärlek! då jag ej kände dig, war mit bröst så lungt som bbljan på Wärens fbdflodag; och dock kallar dig min Mor för sjäsens ljufwaste känsla, i det hon omsammar sin med blickar talsände maka — Alexis! hur heter den lyftliga som fånglat ditt hjerta? = = = ack! om hennes namn wore Daphne! hwarfdre mbter du mig alltid med nedslagna ögon? Hwarfdre öpnas dina läppar at tala, då de halffödda orden motas af en darrande suck? Men ack du förlorade Daphne! hwarfdre styr du Alexis? Hwarfdre? = = = jag älskar — dersfdre styr jag Alexis — Dock han måste weta min kärlek! för hända — äfwen denna tankan förndjer — för hända han då ropar: Omkänswärda Daphne! hwi kan jag ej belöna din ömbet?

Wid dessa tankar höjdes, sänktes, och åter höjdes Daphnes med Fyflbetens för betäckta bröst, lik wågorna som bröta sig wid de bränande östanwindar. Hon hastade til sin hjord, utsköte där det wackraste Lam. En sin och lockig till pryddes det: hwitare än snö som heptals faller i naturens fulnaste tid. Detta lam war ämnat at helgas åt Pan. Kring det oskyldiga Lammets Hals knöt hon et blätt band, hwars färg war himlakwalswets, då ej något måtn simmar i des ljusa rymder. Med bågiga halsstämmer war i handet insytt Daphne. Daphne smålog „går du min lyfta suckar hon? För hända, när Alexis finner dig bland sina hjordar, at han då tar dig i famn, at han då = = = D du afwunds wärde! trycker din lena kropp mot sitt bröst — Wätte hans lyskar brinna på det stället Daphnes namn står och förtråra det! Lika som en af sin fiende efter jagad flygting i en tät skog smyger sig mellan de stumma ekar och lyft om jorden förtråder den kommande, likaså förstigtat stal sig Daphne öfwer Sundet til Alexis parker, med sitt Lam i barmen och sin staf i handen — Alexis war icke där. Ack hade han wetat = = = drömt — men kärlek! hwilken yrset? älskar icke Daphne Alexis? älskar icke Alexis Daphne? hwi förblindar du dem? Hwarfore flyger du ej med tankans wingar til Alexis och hwislar: „Herde! de spåda rappor som wäxa på dina sått, de böja nu stolta hufwud under Daphnes fot. Gygghasta! du är älskad = = = du är = = = kom och war lyftig! — Kärlek! hwarfdre så obarmhertig? — dock jag yrar mer än du = = = kärlek! kunde wäl dit lugn smakas så ljufigt om icke dina stormar rasade så wildt?

Örfelds utan hopp låg Alexis fjerran från sin hjord, med spridda hår och utsträckt armar på en klippa, den hans hädande förtwifkan kallade mindre kånslods än Daphne; derifrån kastade han wilda blickar ikring bdljornas rymd, hwars spall förtrådes för hans syn, och som lemnade rum at andra, störtade sig til sitt ewiga ursprung.

Emedertid irrade Daphne i Alexis lunder — men just då hon, i fruktan at blifwa rögd, såg bort — men just, då hennes Lam hoppade med Alexis lam i det af stumma windar waggade gråset för at behaga sin walgbreriska, rusade en hungrig Tiger ej olif wigen, hwarmed en samtad äska söndersplittrar det tätaste önntråd, under hwars skugga en äkrare riktad af Gaderibbas art insomnat, så ryttande ljungade Bildjuret emot sitt offer. Förgräwes kastar Herdinnan sin staf at förswära det. Det styckas, qwiber och kråpas i Tigerns gap, blodet strömmar och Herdinnan styr lufwande och försträckt.

War det kärlekens Gud som ur Tigerns klor frälste det himmelsbä handet? eller förlorade Tigern sin wildhet? blef han modfäld och rödd wid åsyn af et namn

namn som utmärkte skönhet och dygd? Skulle skönhet och dygd tillika nämnas, så sade man Daphne — Åh ja! den vildeste af alla skapade djur ämnade — han rödde ej bandet utan höjde ängersfull derifrån. Ingen Tiger är menniska: många menniskor äro Tigrar.

Dyktiga Lam! dit blod flyter på de sörjande blomstren. De blekna, tråna, hwisna och dö. Redan skynna Måcktergalar till denna nejd, för at gråta ditt öde, och låra Echo i tyshet suska med sig.

Nu kommer Alexis åter. Dyster är hans upsyn. Den frätande ängslan spökar i hans ögon wända mot Daphnes hydda. Med ospända strängar hänger den skärrande Lutan öfver hans axlar. Daphne! suskar han, Daphne! och i samma ögnablick hadar hans fot i blod. Han rycker sig tillbaka, ser en staf s s skulle han ej känna den? ser s s s ännu andas Alexis, s s Daphnes namn. Med detta hand ropar han s s s ännu kan Alexis ropa s s s med detta hand mors säkert hennes mörka hår ståtade s s s hennes blod s s s Daphne! — Nu swimmar Alexis.

Hade ej Herden varit wan wid plågor; hade han aldrig buskat utan at få: han hade här hvarken sedt, ropat, eller swimmat; dödt hade han, lik den winrankan, hwilken full med lifgifsmande safter om dagen, så plötsligt förstörs af en frostnatt.

At för sista gången känna plågor, waknar Alexis å nyo, och ropar utan fansning: Daphne död! s s s Hon s s s Gudar! hur kunde Daphne dö! Dygden är ju obdblig — skulle Alexis wälla sin hjord på dessa parker rykande af Daphnes blod! försmågten Ni blommar och träd! törken ut ni hästar! Hjordar förgås! s s s

Daphne! olyckliga Daphne! fast du ej älskade mig, skall jag dock tvinga din flugga till medelmkan — Barbariska mildjur! kom åter! unna mig dö som Herdinnan dog! Med ditt af hennes blod ännu warma gap sluka detta hjärta! rif stycke från stycke! — Dock dödens wågar äro många — Ryten J bbljor! J wågor! bestormen Tiden! ner för härget där J liggen! wore det ännu högre, skall jag kasta mig i edert medlidande öfste — Daphne! jag följer dig! Daphne! jag kommer. Ingen Elephant i Cejlons ödemarker har ännu med den styrka rusat den förskräckliga Rhinoceros til mötes, än nu Alexis rusade til ödden.

Stande som en ljungeid loop han up på härget, hwars rötter stötdes af de ifrån Polerna wältande wågor. An en gång kyste han det blodiga bandet, lade det mot sitt hjerta som klappade, ropade Daphne! och störtade sig ut före s s s kärlek! Öde! s s s skulle denna dagen wara olyckligt s s s Nej. Herden i stället för at begrafsas i den omätliga afgrunden, faller då öfhabd, för af en bld Gudamakt, i wasen där s s s Gelsner! låna mig din pensel, nej låna mig håldre dina känslor s s s i wasen där Daphne badade.

Begäre ingen en matt teckning på deras lycka, hon kan ej beskrifwas s s s hon kan blott kännas.

Nr 64. 65. utgifwes den 28 April eller nästa Måndag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. Brodin, 1783.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Skåden.

N:o 64. 65.

Stockholm den 28 Aprill. 1783.

Min Herre.

Se här ännu ett Bref ur min Salige Farsars ängelska Samlingar. Jag har såfångt biudit til at utforska på hwad Tid det blifwit frifwit. Salig Gubben har icke haft den acuratessen at nämna sina källor. Jag öfwerlemnar således til min Herre, såsom mera verlerad i Historien än jag, at skaffa lius i saken, och upgiwa namnet på den Heroiske Angelsmannen. Det wore önskeligt at weta om de i brefwet nämde Personer: Bedford och Widham, warit på den tiden kände i det Allmänna — Jag är etc.

Inskändaren.

Öfwersättning ifrån Engelskan *)

Min Wän. Min dödsdom är såld. Twänne deputerade ifrån Parlamentet förkunnade mig det i detta ögnablick. Kungen har redan undertecknat den; och man hastar så mycket med mitt afrättande, at jag som knappast hinner taga afsked af mina wänner. Executionen skal ske i morgon.

Jag går til döden. Dödslyran skal afhända mig lifwet. Några Tusende åskådare skola beklaga mig. Många af dem skola falla tårar öfwer min ungdom: Men af detta stora antal finnes kanske ingen enda som beklagar Söderneslandet: Denna tanckan bedröfwar mig.

Dödens faselighet försträcker mig icke. Jag har redan i lång tid wänt mig wid döds betraktelser. Om jag icke trodt at Södernes-

landet

*) Af samma hand som i N:o 22 behogat hedra mitt Dagblad — Jag skulle mycket bedraga mig om ej detta bref är frifwit under Edvard den andras Regering — en Boudford är känd i historien för at warit en determinerad Vihgs. Mäst.

Landet hade behöft en patriot, så hade jag långt för detta varit ur världen.

Hvilken Angelsman med Åra och samvete kan väl älska lifvet, då allmänna Tilståndet är så förvirradt, som det nu är? — Så väl den naturliga, som den Borgerliga Stribeten äro försörjde; Lagarne icke agtade; alla begrepp om ära utplånade — En nedrig wettlighet har bortskämt nationen: (den Angelska) Hon öfwerlämnar sig til en yppighet, som wanhedrar des frågd, förderjwar des seder, och förtärer Hennes krafter — Utlänningarne, som fordom funno Sparta i London finna där nu det föragtelige Athen — Folket, som fordom samlade sig för at rådgjöra om sin Stribet och sina Rättigheter, samla sig endast nu för at klappa händer åt Spectaclen — Angelsmannen, hwars Caractere fordom war stadig och allvarsam, fri och Indépendent, tigger sig nu til den lyckan at få löpa i Hof-trapporne, och at få kröka sig i förmaket hos de stora; Han säljer sin egendom för at kunna bewista Operan och Masceraden, och hwad som mera är, han säljer sin frihet, sin ära och sin heder för at kunna hafwa et grant Equipage och broderade klädningar, samt således göra sig wärdig til en blick af de Styrande. — Allmänna agtningen, de Storas förtröende, Ämbeten och helöningar, som i förra tider lämnades åt högsta Görtjensten, åt den Redeligaste medborgaren, lämnas nu Smickrare, Favoriter, och Gyllare — Enda omsorgen bäres för Hufvudstaden, och hwilken omsorg? Handel och Skiepps fart — Nej hotellet och stoder: Provincjerne ligga deremot i wanhäfd, glömda och föragnade — Den utarmade Landtman trampas under fötternes; Ingen tänker på honom, om icke för at betunga honom med nya pålagor — Rikets krigs Magt är utan lif och styrka — De flästa ämbeten gifwas där bort för penningar: Med penningar kan man köpa sig anseende, Rättwisa, tilhängare och alt. Det behöfwes icke annat än penningar för at blifwa hwad man behagar — Mitt i denna allmänna fördövelsen har Egennyttan uprest sin förskräckelige Stol. Dels med list, dels med wäld tilskansar hon sig wår egendom. Hon sitter kånstolös för alla de klagorop som tränga sig upp til hennes öron, för alla de tårar som stölja hennes fötter. Hennes omätelige gap är ständigt öppet at sluka; Hon bär ej affky at rycka sista brödsbetan ifrån det fattiga folket, som hon förtrycker. Hon har sit förhatelige inflytande ända in i Parlamentet, i detta så uråldrige och i wåra faders tid så wördnadswärde Samhälle, hwilket nu, til wår olycka, äfwen blifwit smittat af Corruptions Andan.

Se, detta är en hastig teckning af vårt närvarande tillstånd — Jag safar at fullborda den — Allt är förwändt, allt är i oordning, allt lutar til en förestående och oundwikelig undergång — Patriotisme och Frihet äro ord, som ej mera nämnas af det slafwiske folket wi äro olyckelige offer för en lömsk Politique: Despotismen rotar sig helt oförmärckt, under det at Folket, för at icke blifwa det warse, syhelsättes med nöjen och Skådospel = = =

Mitt olyckeliga fosterland! (England,) — Jag förutser dit fall; Jag gråter öfwer din olycka — Hwi har ej ödet unnat mig den äran at bidraga til din frälsning? — Det blod som i morgon så owardigt skal försyllas, ärnade jag låta rinna för dig — Hwem wil nu tänka på Statens befrielse? Hwem will nu lösa dess kådor? — Iomin wån! Du har samma Sjal, samma känslor som jag — Du älskar Friheten — Du förbragat Ödden — du är således wärd den hedren at uppoffra dig för samhället: War Medborgare.

Jag dörr nöjd, ty Du, Bedford och Widham leswa. I äro alla uplyswade af samma tänkesätt: I sträfwen alla til enahanda föremål — Fast Edra förtjenster nu äro glömda, fast I nu leswa ofkände i en wrå af Edert Fädernesland, skola I dock framdeles wälsignas af Edra landsmän, som I frälsat: Edra namn skola nämnas med förundran af England, Europa och efterwerlden.

Jag dörr för Sanningen, som jag förswarat: Jag har wägat uppbjija min röst til de Regerande, och påminna dem om deras skyldigheter: Det war min pligt som Medborgare. Säkre om den nations trålagthet som de förtryckt och förblindat, hafwa de ej gifwit agt på mina föreställningar: De hafwa beswarat dem med stratt. Nitist för Säderneslandets uplysende har jag derföre talt och skrifwit. Jag har underrättat det om Sina Rättigheter, och updagat fäselig beten af dess ställning. Detta war äfwen min pligt som Medborgare. Håpne öfwer min djerfhet, angelägne at förekomma några för de Styrandes säkerhet wädelige följder, hafwa de taxerat min skrift för ogudacktig, misfirmande, brytande emot Majestätet; man har släpat mig i fångelse; Skriften har blifwit bränd innan den ännu hunnit läsas af tjugo personer — Man har skyndat sig at ställa mig för Rätta, köpte wittnen hafwa framställt sig i myckenhet — det har besalts, at Domstolen skulle finna mig brottlig; Jag har blifwit dömd at halsbuggas; Rungen har alldrånadigast stadfast domen, då han likwäl kunnat skärpa den til råddräkning. En Harold har samman-

Kallat

Kallat folket til denna blodiga fest: Det ser mit afsrättande, men wet icke at min kärlek för des Frihet leder mig til stupstocken. Det anses mig som en bos, en uprorsstiftare, en wäldswärkare — Jag har blifwit förbuden at tala på afrättsplatsen, samt at skrifwa i fångrummet, och utom fångwäktaren Howgate, som bär en sällsynt kärlek för sin afledne Husbondes Son, skulle jag aldrig hafwa den fångnaden at skrifwa dig detta bref. Han wägar sit lif för din och min förnöjelse — Huru mycken ära och ädelmod hos en Fångwäktare!

Man har skickat mig flere Präster at arbeta på min beredelse. Du föreställer dig wäl at jag skickade dem tillbaka. Jag wore olycklig, min wän, om jag icke tänkt på döden förän i detta ögnablick; Jag wore olycklig om jag behöfde deras hjälp för at kunna dö —

Hwarföre är du icke i London? Du hade då fått se mig ännu en gång — Jag hoppas at min styrka wid det sista hugget skall wara wärdig din wänskap, mit hjerta och en Engelsman.

Farwäl. Jag måste sluta. Fångelse-dörrarne öpnas med mycket buller. Jag hör redan den dundrande Wagtmästarens röst — Omfamna alla mina wänner — Säg til Bedford och hans Stallbröder, at mina sista suckar woro för Friheten. Hålsa min gamla Mor. Hon tröstas lätt öfwer min förlust, då du säger henne, at jag är et offer för Sanningen. Nya werlden har icke smittat henne. Hon har ärfst sin förträffelige faders tankesätt. — Farwäl.

P. S. Om den trogne Howgate hade kunnat skaffa mig en laddad Pistol, så hade ej London igenom mig fått i morgon något Spectacle —

Min Wärlja tilhörer dig — Wår den, och glöm aldrig din Wän, dit Sädernesland, och dina Skyldigheter.

Strödde Tankar af en ung Patriot ♪.

Det är hwar och en Medborgares Skyldighet at oblygt säga sina tankar om Allmänna tilståndet, om det och wore inför Roms Tyranner, om han och för sin djerfhet, skulle förlora lifwet.

Skrif- och Tryck-friheten i et Land är en gäfwa, wärdig en stor och uplyst Furste. Den är en Talisman, hwarigenom trålar kunna för-

förvandlas til menniskor; Den är en Spegel; hwaruti Regenten skådar sina lyten eller sina dygder, den är en Thermometer, som mäter Soltets kärlek för sin Konung, Nationens Tankestyrka och Patriotisme.

Kan Tyraniet förena sig med Welligheten? Är en fråga som någon Academie borde gifwa till Pris-ämne. Det är beklagligt at ingen Jean Jacques Rousseau mera finnes till dess beswarande.

En stor Konung förbragtar Pasquiller, men gifwer agt på Nationens röst. — Det berättades en gång den Store Fredric, at man funnit et pasquill uppslagit på ena skygeln af hans Slott i Berlin. „Gå“, sade han til Rapporturen; och flytta det til den andra skygeln: der är mera Frequence af Guld.

En annan gång träffade han på sitt bord i Sans Soucis en djerf teckning af hans Caraktère. Han läste den igenom och sade til de Fringstående: *Es ist wohl getroffen.* Sådane drag hedra menniskjan, Monarken och Philosophen.

Det är en hög ämbetsman wärdigt at skydda de Wackra Konsternes; Det är honom owärdigt at wilja Rivalisera med en Swarfsware, en Guldbroderare, en Ateur och en Peruquemakare.

Stats Konsten i detta Tidshvarf består i en grundelig fännedom af alla Europeiske Hofwens etiqetter och Ceremonier. Det är med denna Wettenskap som man tror sig wara sticketlig at regera—Printsar! man har bedragit Er.

Om denna Regel är sann: *Toutes les verites ne sont pas bonnes a dire?* så frågas på hwad skäl den är sann; och om icke Sanningen borde taga företräde för alt. —Mätte en uplyst och orädd penna tractera detta ämne i hela sin widd!

Vi hafwa många som lära våra Unglingar at rida, fägta och dansa; några få bibringa dem kunskaper i Språk, Historie, Mathématique och witttherhet, som gjöra dem artige och skickelige för Societeten: Men wi hafwa ingen som underwisar dem om deras Samhalls Skyldigheter, som lärer dem at bliwa Patrioter.

När en Prints födes til werlden. så hafva Poeterna sig at lyssna honom; De lämna honom straxt et lysande rum i minnets Tempel — Då han ännu ligger i sin linda, så skrifa de hjetes Dater på hans räkning — Ack! Skalder! Johelgen Gudarnas Spåt. Wänta med Edra lofsonger tils detta barnet hunnit gjöra sig wärdig sin Födsel; wänta til des at hans händer tärkat tårarne af en sörjande äncka, til des att han ännu oförskräckt fört Swärdet i Striden då han fägat för Fäderneslandet, til des at han hunnit utmärka sig för försigtighet, Mandom, Menniskokärlek, Rättwisa och andra dygder.

Förwillad af allmänna meningar dömde jag i lång tid at Konungen af Preutlen icke hade annan Caractere än den, at wara besynnerlig. I min barnslighet frågade jag ofta: Huru kan man wara Konung utan at hafwa Hofstat, Smickrare, Favoriter, Garderober och feter. Tiden har öpnat mig ögonen: Jag ser nu i denna Wördnadswärda Gubben på Sans Soucis, Europas största Regent, Tidschwartwets Marc Aurele.

Man warnar Ungdommen at icke läsa Rousseau, Helvetius och Raynal, på den Grund at desse Auctorer ingjuta kärlek för Friheten. Gud ware lof! denna warning kan ej ske hos et Sittt Solck, der deras Konung är den första Medborgaren?

Skriften säger at Regenterne äro Gudar på Jorden. Ja, jag tror Skriften; men de uphöra också at wara Gudar, då de uphöra at wara Rättwisa, Mencklige, Wälgörande, Nitiske för det allmänna bästa: De uphöra at wara Gudar, då de uphäfwa sig til Despoter och Tyranner.

Swilken är den förägeligaste af alla Warelser? — En Meniska, som frivilligt gjordt sig til Slav; en träl, som icke bär affky för sitt tillstånd, som icke wil wäga lifwet, för at återwinna sin frihet.

Huru stor är åtskilnaden emellan en Träl och en Medborgare? — lika stor som emellan en hund och en Meniska.

Då en Slav talar om Åra, så menar Han därmed Furstens Råd, Purpurn och et Commendeurs band — Då han talar om Skyldigheter, så förstår han dermed en blind och djurisk undergifwenhet för Despoten.

Medborgare! i hwad land du finnes; om du är ifrån China eller Japan: Tala Sanning inför Regenten. Tag Lagarnes, Fädernes landets och Frihetens försvar. Frugta icke döden. Det är en åra at dö för ett så stort ändamål.

Man säger at den är lycklig, som dragit sig ur Werlden, och som på långt håll åskdar Jordbåfningarne som skaka de dödelige — Prat — Nei, den är lycklig, som får upoffra sitt lugn, sin egen dom (om man har någon) och sitt lif til Fädernes landets tjänst — Den förre har icke gjordt mera för Samhället, än et dödsböt barn — Den sednare har gjort alt. Egoister i purpurn eller wallmarn hören!

Swenske Nationen war fordom Tapper, Hårdig, Uprigtig, Wänfast; Hon war i ackning hos sinna Grannar, Hon hatade Luxe, war tarfflig och sparsam. — Hwad är hon nu? Hon är alt det samma, men i högre Grad, och desutom täflar hon med de måst polerade nationer i smak, i wettenskaper, i Seder, och i de wackra Konsterna — Hwem har bragt detta Fädernesland til denna höjd til denna lycksalighet? — hwar uplyst meniska swarar GUSTAF den III. af hwars hand det tagit sin nu warande Sälla frihet.

Epigra-

Epigrame. *)

Snart får man teckna Doffens bild
 Med swarta drag et illgrej måla
 At nämna falsk och snål och wild
 Straxt är det brått = = = Hwem skulle tåla? = = =
 Man känner sig så wål igån
 Här war det den, och där den andra.
 Wålann! — Jag är ej rädlös ån,
 Jag skrifwa skal (trots nu at klandra)
 Om wett och dygd i hwarje blad,
 Ack! hwad mitt lugn därwid bör winna,
 Då ej i någon enda rad;
 En dödlig skal sig träffad finna:

 Annonce.

At brist på de flästa Nummer af den Sista Stäcken nu oförma-
 deligen yppat sig, har händt så wist emot Redacteurens wilja som med
 des Jntresse, men en så owanlig mängd Pænumeranter ifrån Gindland
 har med de öfwer hela wintern uteblifna Poster på en gång så stöt til,
 at annat ej kunnat ske til des man får tid at upplägga dem å nye
 — Emedlertid försåkras så de förra som dessa Sednare Pænumera-
 ter at ingen skal lida, och om nänsin möjligt är, skola åfwen köpare
 få Completera Samlingen. Då den är den sista, wil man spara hwar-
 ken möda eller kostnad. Af andra Stöcken Completet finnes tilgång
 för 1 R:d. 16 Skil.

Utgifwaren.

*) Inländ.

 No 66. och 67. utgifwes den 2 Majj eller nästa Fredag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. BRÖDIN, 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 66. och 67.

Stockholm den 2 Maj 1783.

T U E

til Philippe den andra af Kejsar Carl den V. då
San lämnade Sonom styrelsen öfwer Nederländerne.

Ni! som Himmelen utsedt at bära Diademen, och som Han kallat til det farliga wäldet at regera. Ni! at hwilken minna afmattade händer skola i Folkets närvaro i dag öfwerlemna högsta magten öfwer dessa fria landskap; Ehuru stort hopp jag kunnat fatta om er ungdom; ehuru stora dygder man kunnat se från den spädaaste barndom förmärka hos Er, så är det steg I nu skolen göra min Son! ganska stort; det fordrar hela er omtänka. Thronens glans förblindar lätteligen wärdigson, och det är sällsynt at sanningen kan tränga sig igenom tusende smickrare. All den dygd som tilhör hjeltar, är ännu för liten för en Monarque. De faror för hwilka ni blifwer utsatt, fordra derför, at jag enligt hwad jag genom en lång erfarenhet hunnit lära, underättar Er om det som kan göra Er och ert folks sällhet. Det är den sista skyldighet som min kärlek och ära kräfwer, innan jag afsläpper mit kall; det är för sista gången som min röst höres från thronen. War derför uppmärksam på de råd jag wil gifwa Er.

Mit minne hade bordt wara er kärt, om det och endast varit genom min död som detta rika arf kommit i edra händer, i et så lyckligt och lysande tilstånd som jag bragt det til; men nu, då jag genom

Infända. Man hoppas at Käsaren af Historien tillräckeligen känner dessa Regeuter, den ena at han neblade Regeringen, den andra, at under hans swaga Regering så Revolterade Nederländerna och affkuddade sig olet.

nom^{er} et fritt wal öfwerleinnar. Er en Spira som naturen gifvitt mig rättighet at behålla til grafwen; i dag, då jag wil upphöja Er ungdom til denna Grad af ära, för hwilken ni endast har at tacka min kärlek för Er, tror jag mig äga största rätt til Er ärkänsla. Ja, min Son, Ni ärkänner dena rättigheten, edra tårar bewittna det. War dygdig! gör er förtjent af edra undersätares kärlek, måtte de glädjas öfwer er magt och sin sällhet! det är allt hwad jag wäntar af er; — Det är det enda bewis jag wäntar på er ärkänsla.

Eller hwad skulle jag hafwa mindre at hoppas af edert hjerta? Jag ser det, rådnaden betäcker ert ansigte! . . . Ja, jag ärkänner det, denna tanka bör förtörna er. O min Son! Jag skal nu göra et offer, hwars like man knapt kan upprätna; et offer som pålägger er de heligaste skyldigheter. Rättfärdigen mitt upförande! . . . er egen fördel fordrar det, och det är den enda belöning som min kärlek begär. Werlden, som i detta ögnablick har ögonen fästade på oss, skal då gilla det förtroende, til hwilket ni gjort er wärdig, och edra undersätare, sittande i skuggan af er Thron, skola snart glömma en kraglig Gubbe, för at beundra en ung hjelte. Mätte jag smaka den ljufvigaste frukt af min ömhet, då jag ser er, och det dygdigaste folk som bebör jorden, njuta en öwanskelig sällhet!

Det är ej af en blott fördom som jag fattadt denna tanka. Bataven är wärd er agtning; och fast det war under den solen som lyser honom, som jag för första gången såg dagen, är dock det den minsta källan til min kärlek för honom. Alla de dygder som pryda människan, finnas i Hans hjerta. Fastän han kan göra sig fruktad, tycker han mera om at wära nyttig. Stadig i medgång, är han alltid lika fall och stilla i motgången. Hans upprigtiga själ, känner ej lögn och menader. Utan öhamod, utan typhighet, nykter, upprigtig och ädelmodig, är han tillika försigtig och eftertänksam. Med et enwilt tålmod, förenar Han et ständigt arbete. Beständig i sina Fäders Guda dyrkan, älskar han sina lagliga Konungar, så länge de sjelfwa följa rättwisans och lagarne. Men waktadt Hans tålmod då han förolämpas, blirwer snart hwar och en medborgare et Lejon som warfar öfwer det almännas bästa; så snart man gör inbrott i dess rättigheter. Frihetens helgade namn är inskriwitt i allas hjertan och detta folket tycker mera om en ärofull död, än et skamligt lif; och om någonsin tyranniet sökte undertrycka dem, skulle man se dem strida

da, kufwas och dö . . . Men likofult behålla en fri sjål. Sådän är
 hans Carácter; sådän har han varit i alla Secler, altid har man
 trodt honom wara fri, äfwen då, en entwäldsmagt smidde den öfriga
 delen af werlden i bojor; och då Rom underkufwade hela werlden,
 war Bataven ensam des wån. Tidens hand fullkastar riken, men denna
 kärlek til friheten uohör aldrig at lifwa detta folkets bröst. Fast
 än det årkänner en öfweherre, fassar det icke des mindre wid blotta
 åtanckan af slafweri; och den Furste som förest wågade blifwa des
 tyrann, ehwad dygder han eljest må hafwa, skulle genast finna en fi-
 de i hwarje undersåte. O Philippe! O min Son! Mina tårar rinna
 mot min wilja. Med all Sin pragt, är Thronen icke des mindre om-
 gifwen af en mängd faror och olyckor, och hela des glans är ändå en
 skugga. Är det icke nog, Store Gud! at Furstar äro människior, skal
 äfwen en flock af nedriga slafwar och smickrare söka at förleda deras
 lättrogna sjål? Plek! hwad smickret förför lätteligen den renaste dygd!
 utan twiswel är det den klippan, hwarpå Monarquerna så ofta lida
 Sleppsbrätt. Min Son! måtte ej falska tungors lässånger förle-
 da din sjål! Kan den som är en bedragare mot sit Fädernesland ål-
 la sin Furste? ehwad nit som synes upfylla hans hjerta, håller han
 dollen och rökelsefatet i samma hand. Om du någonsin wågade
 höra deras nedriga råd . . . skulle det ej felas friheten en för-
 swarare? och den medborgare som strider för friheten, fruktar hwar-
 ken swärd eller eld: Han är ensam så mycket som en Hel Armée,
 och hans dödd är en Triumph! Kärleken til Fäderneslandet lifwar
 alla des gerningar, och hans rena samwete alstrar rasor under des
 steg. Tyrannens åsyn kan ej afwända honom från sina skyldigheter,
 och om tusende dolkar hotade hans bröst, så were ändå hans med-
 borgares sällhet des hjertas käraste föremål. Af hwad faror Han
 och må blifwa hotad; om helwetes gap öpnades för honom, skulle han
 altid finna et stöd i sina tappra Landsmän, uti Himmelen, och uti sin
 dygd. Öbrenen hela er magt; betäcken hafwet med edra flepp; måt-
 te öster och wäster lyda edra lagar, underkufwen hela werlden; röf-
 weri, wäld, mord och brand må följa edra ståt; alla eder grymhets
 werktyg skola nedslås för edra fötter; af hwar dropa blod som eder
 grymhet utgjuter, skolen Ni se upwåxa en otalig mängd af hjeltar;
 de segra sluteligen . . . högmödet undfår sitt rättmätiga straff, och
 man förbannar Tyrannen i det man affluddar des öl.

Detta

Detta är tyranniets wisa öde. Ni ser mig rysa! . . . men, måtte denna min räddhåga ej försträcka er min Son! jag känner ert hjerta; det är åt eder dygd som jag i dag anförtror Thronen. Jag väntar allt af denna dygden, . . . och likväl . . . bästwar jag. O Philippe! aldrig har frucktan werkat på min själ; aldrig har en så fång dröm uprört mit sinne; och likväl är det en dröm som i dag oroar mig. Deß bild swäswar ännu ouphödeligen kring mig, och jag ryser wid blotta hogkomsten dera! En djup natt hölgde hela Nederland. En behagelig morgonrodnad stigrade ej dessa mörker, Jag såg intet annat ljus, än de fasetliga blösk som lågade kring fält och städer. Tyranniet härjade landet, äffölgdt af en hox med böddlar, til hwilka det utdelade idel plågowärktyg. Döden gick framför dem, och alla fördes af lustan at föröda och plundra. Jag såg Fanatismen bäda sig i sina medborgares blod, det ansåg mord för en styldighet, och wäldswerkan för en ära! barn, gubbar, den rika och den fattiga hade alla samma öde; och ingen stad, ingen by undslapp deras grymhet; hela Nederland förwandlades i en ofrätts-plats! här hör jag bedrösweliga suckar och förtwiflans rop blandas med lågornas fusande och wapnens brak; där ser jag en älskad man anlagad utan at blifwa hörd, skryt uti sin hustrus åsyn, och sedan, denna unga hustrun, lil en knapt utsprucken blomma, genomstöt af samma dolt som ännu röt af deß mans blod, längre bort såg jag en oftyldig flicka wäldförd på sin mors dödade kropp, eller trampad under fötterna i det blod som rann utur deß sår. Förgäswes anropade det daggande barnets wältaliga tyffnad dessa barbarers medbömkan. Jag såg dem wälswa en grym upsyn, och rycka det ur moderns armar för at krossa det emot jorden. Ryrkor, hela landstap förwandlade i askhögar och öfweralt de förtryckta medborgarens rättigheter kränkta. Tusende sorgerop höjdes mot himmelen! blod och tårar runno, den förrolämpade ärans förbannelser, förtwiflans raseri, och mänsklighetens röst gjorde endast et rop . . . Detta rop frångde sig til den Ewigas Thron, och deß grymma ljud rödde Hans tron. En helig frucktan intager de himmelsta andarne. Han ger tecken . . . Straxt stiger mordängelen ned på jorden, och deß blirt krossar Upphoswet til allt detta onda. Han swigtar . . . Känner Guds hand, och står tänderna i det han ännu wägar smäda honom: . . . Seraphinen bemächtigat sig honom

honom, och rycker honom från sin wärlsliga Thron = = = Han kassar och förbannar sig för den Allsmåttiga = = = Jag går närmare = = =
 Hvad ser jag store Gud! = = = Det är du sjelf, min Son! stelnad af fruktan, känner jag hären resas på mit huswud, och jag wakar med et förskräckligt rop: = = = Uel! denna drömmen är förswunnen, men jag bär alltid dess fäseliga bild för ögonen! och ehuru stort hopp nu smickrar mit hjerta, hödgas jag å nyo påminna er edra skyldigheter, älska ert land, gör er förtjent til medborgares kärlek, och måtte ni på en gång wära de Storas ära, och folkets tilbedna föremål. Mätte deras lagar, deras fri och rättigheter wära edra omsorgers yrcke, måtte aldrig högmödet komma eder at glömma denna en Regerande Furstes första dygd; emedan den sanna lyckan ej tröstes ihop med högmödet. Furstens och Folkets lycka äro förenade med starka band.

Ofta förorsakar glömskan af en enda skyldighet, mera olyckor, än den måst upplysta politikus kan på flera Secler utplåna. Samwetet låter ej lätteligen förleda sig: måtte det alltid wära Er ledsagare på Thronen! Mätte aldrig Religionen plånas ur ert hjerta; det är hon som lär oss at förena den sanna dygden med den sanna äran; och den Furste som genom sit efterdöme, wisar undergiftwenhet för Gud och Hans dyrkan, gör den til Thronens och sit folks säkraste stöd. Mätte denna Religionen säger jag, trösta er i dessa ögnablick då alt öfwerger oss, och då sällswo purpurn ej mera smickrar wära ögon, i dessa ögnablick, då en enda tår, som kärleken utpräskar från underfåtarna, är mera dyrbar för Monarquen än hela Thronens pragt; och änteligen, i dessa grymma ögnablick, då jordens Herrar darrande tilbedja dens röst som styr Millioner werldar; olycklig den som til dess uppstjuit med at fullgöra sina skyldigheter.

Se här, min Son! hwaruti er nytta består: lär er at känna och finna det. Dagat smickrets förledande röst, som endast söker at förblinda edra ögon genom den pragt som omgifwer enwäldet, kan detta goda blott gifwa er en swag och förgängelig ära. Aldrig, skolen I finna lyckan utom er sjelf: Strugta Gud, regera med rättwisa, och då skal lyckan följa edra stät.

Enottag, min Son! denna Spira; och ehwad förefatts ni ock må få, glömm aldrig detta sista råd som jag ger Er. Det skal säkert föra er til äran. Mätte den, hwaras hand styrer alt, behåbra
 min

min sista önskan, i det at dygd och fridhet för ewigt fastas i Nederländerna, och om ni en dag, tröttad af kronans börda, wil uti ensligheten söka sällhet och lugn, måtte då himmelen gifwa er en älskad Son, hwars dygder göra honom agtningsswärd, som är wärdig er, Thronen, och detta folkets; på det ni måtte öfwerlemna honom kronan med äfwen så mycken glädje, som jag sjelf detta ögnablick känner, då jag ger er den samma.

Blandade Anecdoter eller utdrag utur Historien *)

I Konung Carl den elftes tid woro Characterer mindre begärliga, mindre synliga, men mera äckade än nu — bewis, En de Geer på Finnpång som hade uprättat för egna pengar et Regimente Dragoner seck Afessors Charactere.

Pagmans Characteren som är så mycket större, sås nästan för lindrigare pris denna tiden.

En Philosoph sade til Kiser Jovianus, „Kom ihog om Krigssolket eller Armen ophöjt dig til Kejsarens äldst, så skola Philosopher Lära dig Kige a wäl, det enda sättet at bibehålla dig på Thronen, om ditt folk a nars har sundt förnuft.

Siar Kejsarna i China kröas, så är utropet i stället för Iere Kejsar n! wet din makt uphöret at wara laglig den stund du uphöret göra dina undersätare lycklige.

Uti vår Stora GVSTAF ADOLFS tid ingafs ifrån en wis Stad flagomål til Konungen öfwer en Doctor bendnd Nalvik, som i des tycke skrifwit flera smådeskrifter emot Magistraten.

Konungens Resolution derpå daterat Spandau den 6 Maj 1631 lyder:

„Belangande Doctor Nalviks utgutne smådeskrifter, så emedan Konglig Majestät fuller kan täncka, at han sådant utan föregängen ordjak icke hafwer understätt sig at göra; och Hans Kongl. Majestät någorledes är kommen i försarenhet det staden hafwer gjort honom hinder på hans Tegelbruk och äljest afhändt honom någon åker, der före skal Magistraten plåga honom rätt, och när det är skedd, skal bemänte Doctor Nalvik wara förblijerat til at abolera alla sina emot

mot Maistraten och Staden utgjutne smådeskrifter och Pasquiller. Detta är så Kongl. Maj:st nådigste resolution på stadens ingifne punkter.

UtSupra

GUSTAWUS ADOLPHUS

Det berättas om Konung CARL den elfte i Sverige, at Han af en Bonde i Kungsbarkare Socken skal blifwit stånd til häradsring, för det at Stallbetieningen wid Kungsör hade afhändt honom en äng, föregifwandes det wara skedt på Konungens befallning, Konungen skal i egen hög Person emottagit stämningen, infunnit sig wid Ringet tillika med sin Fullmäktig, stått inför Domstoln såsom svarande, afhört fullmäktigarnes skäl med och mot, omsider selswa Domen i saken, den Konungen likwål tappat — Som Han fant Domen grundad på lag och rättwisa, befordrade Han på stället Härads höfdingen til Dagman, Sin Fullmäktig gaf han en Pension at lefwa af, med förhåd, at aldrig mera Advocera, emedan Konungen förmärckte, det han sjelf begrep sig drifwa en orättfärdig sak.

3 Chinesiska Cancelliet äro på Stat 2:ne Historiekrifware, den ena skrifer allmänna Historien, den andra alt det som händer och säjes innom Häfwet af Kejsaren, desz Ministrar, Favoriter, och Häfbetjening, och dessa båda Historiographi få ej wid straff meddela hwarandra sina skrifter, utan inlägga de sina Journaler för hwar dag i et Archivium som ej öpnas så länge Kejsaren lefwer, men så snart han är död, uprättas K:ts-historien under hans tid, i anledning af dessa 2:ne Journaler — Detta i actags så heligt, at då Kejsar Ta-i-t-song begärte af Præsidenten i samma Cancelli at få se de anmärkningor som en gång skulle inflyta i hans Historia svarade han, „Ers Majestät kan wara förwissad at wi skola gifwa en noga beskrifning både på Regenters och ämbetsmäns så wäl dygder som laster; Men wi kunna ej wara frie i våra anmärkingar, så snart Kejsaren med sin myndighet

dighet wil blanda sig deri—Ja, swarade Ta-i-t- song, Men Ni! som har
 at tacka mig för ert ämbete och er wärdighet, lär wäl aldrig wara
 så otacksam at underrätta efterkommande om minn fel i fall jag skul-
 le begå några — Nådigste Herre! det står ej i min makt, war Prä-
 sidentens swar, twärtom, det är ganska bedröfligt at gindra det, men
 mitt Ämbete är så bestaffat, at jag äfwen nödgas upteckna det sam-
 tal Kejsaren nu i dag haft med mig.

Det första bewis at i Athén regerat en nog moderne smär, war
 det, at det wid dödsstraff förböds at projectera några penninge Sum-
 mor af Spectacle eller Theater Callan til republiquens angelägenheter
 såsom krig, och så vidare.

Announce.

De 50 Exemplaren af N:o 39 Sidsta Skåden, som ifrån en
 wiß Landsort bleswo requirerade, och hwarføre pengar medföljde, men då
 ej kunde fås i anseende dertil at de woro utgångna, kunna nu afhäm-
 tas i boden wid Riddarhus- Torget, sedan de blifwit å nyo urlagda.
 Andra Skåck: Complette inbunden kostar En R:d. 16 Skil. Den dyr-
 bara Processen En R:d. 16 Skil. Eloisas bref til Abelard 4 Skil.

N:o 68. utgifwes den 5 Maij eller nästa Måndag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. Brodin, 1783.

Dag = Bladet =

Wäl signade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Ståden.

N:o 68.

Stockholm den 5 Maj 1783.

Inpromtu *)

På Herr Professor Sergells Arbetsrum

Jag såg — hvad syn! — en Swärjes Gæ
Hwad Han war lik uti mitt tycke!
Och Phidias! Ditt mästerstycke = = = =
Hans Siäl af Marmor huggen war.

Månens förmodkelse, eller en Eremit som talar *)

Jag behor et litet Hus på landet, som icke litet bidrager till min
sällhet. Det har twenne särskildta utsigter: den ena sträcker sig
kring widsträckt fält, hwarest det dyrbara frö som föder människans
rotas och växer, den andra, mera inkränkt, wisar människoslagets sista
fristad, det ställe, där högfärden slutas, det tränga rum, där dödens
härjande hand utbreder sina fredliga offer.

Utsigten af denna fidele gård, långt ifrån at hos mig oppwäcka
sasa, dotter til en blind frucktan, upplystwar wisa och nyttiga
tankar i mit bröst: Där hör jag ej mera städers buller som förbryllar
själen. Ensammen, endast åtföljd af en öm mjältsjuka, syhelsätter
jag mig med stora föremål. Jag betraktar med et nöjt och stilla öga
denna jordhögd, där människan somnar för at återfödas, där hon bör
tacka naturen, och en dag rättfärdiga den ewiga wisheten.

Dagens pragt ångslar mig. Jag wäntar på nattens skuggor, och
det behageliga mörker, som då det lånar nattens tystnad en ny pry-
nad, gynnar tankegåswans utbrott. Då nattens fogel, med et för-
skräckande rop och en tung flygt klyfwer de tjocka skuggor, då tager
jag min lyra. " Jag hållar dig Majestätiska mörker! upplyst min
Själ,

*) Insänd för längre tid, men blifwit förlagd ibland andra papper/hwarsföre And-
synen torde försäta Redactören.

Själ, i det du döler för mina ögon världens skiftande händelser; upptäck för mig den höga, den dyrbara sanningens Thron.

Mitt bra har följt den ängsliga fogelns flygt: snart slår Han sig ner på benhögar, släktar med wingen, och med et dånande ljud härfar på et hufwud, hwarest fordom bodde högfärd, med alla dess dåraktiga och högmådiga förslager.

Ymsom hwilar han, på den falla stenen, där fåfängan ritat et namn som man ej mera läser, och ymsom på den fattigas grafwård som stras af blommor.

Du, den högmådigas stoft! försvinn för ewigt från werlden. Du vågar ännu pråla med inbillade och falska titlar! dåraktiga högmåd i de dödas rike! jag har sedt multnade ben, inneslutna innom tredubbla kistor, som wågrade at blanda sin aska med sina lifars stoft.

Stalkens hit Ni Stormodiga dödeliga! hwälfwen edra blickar på dessa grafwar; hwad gör den med namn, som ej mera äger något namn? en ljugande marmorstiftwa kan ej frälja dig från glömskans natt; den är lik en fladdrande wimpel, som synes en stund ofwan wattenet, men som snart åtföljer det sänkta skeppet.

Ack! huru mycket lyckligare är icke den, som ej bygt fåfänga Pyramider, utan altid följt ärans och dygdens wäg. Han har bekräftadt Himmelen: då Han sedt denna färgängeliga hyddans fall, där tusende plågor qwälde hans odödeliga själ, har han wälsignat denna glaswen, som är den ogudagtigas sträck; och då man påminner sig denna rättfärdiga mannen, så är det ej för annat än at lära sig dö som han.

Han är dö, denna dygdiga medborgaren, och han har sedt wåra tårar rinna, intet öfwer honom, utan öfwer oss sjelfwa! Hans bröder omgäfw hans säng. Wi talte wid honom om dessa tröstande sanningar, hwaraf hans själ war uppfylld; wi wisade honom en Gud, hwars närvaro han kände bättre än wi. Han bar med glättighet uplystat sitt hufwud, Han har sträckt oss en fredelig hand, och han log innan han affomnade.

Nedriga brottling! du som war en lycklig wäldswerkare, din dödd Tyrann! blir ej så behagelig; Du blef och förfallen, är det för dig som döden skal wisa et försträckande förke! läska dig med denna bittra kalk, drick alla dess faseligheter. Du kan hwarken upplysta dina ögon til Himmelen, eller fästa dem på jorden! du känner at bägge öfwergifwa och försluta dig: Affomma i förwifan, för at lefwa i et förakteligt minne.

Men detta förskräckeliga ögnablick, wid hwars blotta hogkomf den ogudaktiga bleknar, medförer ingen ting fastigt för den oskyldiga. Mit hjerta årkänner wanflighetens orubbeliga lag. Jag anser dessa grafwar för bränn ugnar, där materien smälter, där guldet renas och för alltid skiljes från metallen. Det jordiska slagget nersjunker, själen återfår sin naturliga skönhet: Hwarföre skulle man då ej kasta en darrande blick på dessa qwarleswor som själen bebodt? De böra ej wisa annat än des befrielses lyckliga afbild: et åldrigt Tempel behåller sitt Majestät, åfwen då det är förstört.

Intagen af en helig wördnad, nedstiger jag på detta med mina bröders aska beströdda fält. Detta lugn, denna tystnad, denna kalla ordelighet, alt sade mig: De hwila! Jag går framåt, jag undwiler at trampa en wåns graf, denna grafwen, som ännu synes jämnad af spadan. Jag samlar mina tankar för at hedra hans minne. Jag stadnar. Jag lyhnar, lifasom för at höra några brutna ljud af den glädje som han i lycksalighetens hemwist åtnjuter. Nattens stjerna uplyfte mina ögon til Firmamentet. Jag såg dessa oräkneliga werldar, dessa eldade Solar, som äro strödda med en slossande pragt; sedan sänkte jag sorgsna ögnakast på denna tysta wården, hwarest den människans ögon, tunga och hjerta förmultnat, hwilken ofta talte wid mig om dessa underwårk; och som beundrade uphoswet til dessa prägtiga alster.

Då jag minst tänkte därpå, förmodades månan. Jag kände ej werkan däraf förrän mörkret redan omgaf mig. En djup natt tillbaka håller mina steg. Jag kan ej skilja något föremål. Jag går wilse, jag wänder mig, hundrade gånger jag finner ingen utgång, molnen samlas, wådret gnyr, en långt bort warande åska höres, hwilken med fördubblat dån anländer på blixstens lågande wingar. Mina tankar förwillas. Jag ryser, jag staplar på benhögar; frucktan påhyndar mina steg. Jag råkar på en graf som står öppen för at emottaga en död; jag faller dit. Grafwen emottar mig lefwande. Jag finner mig inswept i jordens fuktiga barm. Redan trodde jag mig höra alla de dödas röster som hålsade min ankomst. En kall rysning genomtränger mig; en häftig swett betar mig all sansning, jag är öfwerfallen af en känslods sömn.

Hwarföre kunde jag ej dö i et så fredligt tilstånd, som jag war begrafwen uti. Det flor som betäcker ewigheten war nu för mig blottat. Jag hatar ej lifwet; jag wet at njuta det, jag beömodar mig at göra et wärdigt bruk däraf: men alt, ja alt öfwerlyggar mig in i själen, at det tilkommande lifwet är bättre än det närwarande.

Emed=

Emedlertid sansade jag mig. En swag dag började tindra på den stjernbestrodda rymden. Några eldflammor stannade ännu bland molnen: småningom singo de en mera liflig, mera behagelig utsigt; snart störtade de sig under Horizonten, och jag såg månans Klot til hälften framskridit utur skuggan. Änteligen lyste det i all sin förra pragt; Jag återtar mit mod; jag kastar mig ur grafven. Wädrens lugn, Himmelens Silfver, morgonrädans ljusa och lifjifwande strålar, alt tilfredsställer mig, och skingrar den sasa som natten allströdt.

Leende, såg jag då denna grafven som emottagit mig i sitt stöte — Hwad inneslöt den för sasa? Det war jorden, min Amma, hwilken snart skal återfordra det stoft Hon lånat mig. Jag såg inga af de spöken, hwilka natten förestält min lättrognu inbillningskraft. Det är Hon, det är hon allena, som alstrar bedröfweliga bilder. Mina wänner! jag har i denna händelse trodt mig se Dödens taffa.

Jag har fallit i denna gropen med bäfwan; men jag har där somnat i en behagelig sömn, som äfwen hade sin wällust. Om denna händelse war saselig, så har den endast warat et ögnablick, jag har knapt kändt af den: Jag har waknat wid dagens ljusa pragt; jag har förkastadt en barnslig frucktan, och glädjen har intagit min själ. På samma sätt efter denna flygtiga sömn som man kallar döden, skola wi wakna wid den ewiga Solens ljus, hwilken, uplysand de oräkneliga wareller, skal wissa öf därskapen af våra frucktande fördommar, och den ouphörliga sällhet som ingen ting kan afbryta.

Men du dödeliga! war dygdig, på det ingen ting må förskräcka dig; då du skyndar öfwer detta lifwets wådjoban, måtte dit hjerta säga dig: jag frugtar ingen ting, jag fortsar i mit lopp under en Allmacks ögon, som är alla warellers fader. I stället för at betrakta honom med råddhåga, så priså hans godhet, förtrosta på hans nåd, haf din tilförsigt til honom som en älskad Son, och bäfwa icke för honom som en slaf i åsyn af sin Tyrann . . .

N:o 69. utgifwes den 7 Maj eller nästa Onsdag.

Stockholm, Tryckt hos Commisarien P. A. BRÖDIN, 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Skäcken,

N:o 69.

Stockholm den 7 Maj 1783.

Blott för mina Militära Prænumeranter och Läsare öfwer
hela världen. Arma virumque cano.

Jag får i dag den äran upwackta Er med swar på flera edra bref och billetter. Jag har hela vintern dröjt dermed, men mistrycken ej min försummelse, den härdrö hworeken af Lättia eller sturkhet, utan af Raisonnement. Vintern räknat ifrån Junii månads slut ena året til Junii månads början andra året bör wara helgad til nöjen, Spectacles, Affembléer och små partier (de här nya Contradanserna äro intet så lätta at exequera) lifskrafterna böra då stärkas, humeuret gibras ungt och glätsigt: med ett ord: Huru skulle Fäderneslandet bestå? om Er hwilottid, er kostbara hwilottid nänsin rubbades af gräl och Correspondancer. Men nu Mina Herrar! tilstunda snart (jag hoppas at det blir lungt och warmt i wädret) de kassie hela 4 weckorna, som skola upoffras i tjänsten. Nu är det först apropos, om Ni tillåten mig at någon gång i mitt Dagblad knyta era Lagerkransar, at skrifwa edra hielte sånger — Utan twisfwel brinnen Ni redan af lust at tåga i Campagne, sedan Ouvertüren blifwit giord igenom annonser i Dagbladen om den förfärliga Bataille Musiquens opförande. hwad det likwäl är tappert! (i synnerhet sedan Canonaden nu skal wara mera wif, mordisk och soutererad) at börja fälttåget med apparencer omenbataille af första rangen — jag gratulerar alla dem som öfwerstått en så het annonce, och beklagar edra klåcka Camrater i Europa, Asien, America, som ej fått bewista ett så hedrande swettbad — men jag går ifrån mitt ämne, som egenteligen intet war Batailler — förlåten mig i synnerhet Ni Gouvernanter och Fransyskor! som bedt mig om små doucereusa sagor i Militairisk smat för edra elever — Jag har redan utarbetat några, som ni i barnkammarna kunna transportera på Fransyska

lysta när de börja staswa, och til et prof, Se här — Men himmel!
 mina klicka Läsare och Läsarinnor! patience — jag ber om nåd —
 Pauvrehielm, den där CatlénEllenbögiska de Pauvrehielm som Ni någon
 gång känner af de förra Skäckarna, stiger in igenom dörren med en
 stor bunt papper och ritningar under armen. Jag har trodt at han
 längesedan varit död, eller är det ett Militairikt Spöke -- Likamycket —
 Fendricken eller Fendrickens hamn deponerar efter många halftysta Compli-
 menter sina helthyska samlingar på mitt golf, och straxt i stället för den til-
 ämnade barnsagan, öfversätter jag följande på 1600 talet af hans documen-
 ter, som ej det minsta rör den abstracta Theorien eller den blodiga
 practiquen, utan är en sund moral, den jag hoppas man så i den spä-
 da som mera stadgade åldern skall begripa. Med diup wördnad för-
 blifwer etc. Utgifwaren.

Om Garnisoner och Kort Spel.

Herr * * * utan skönhet, utan börd och utan pengar denna tidens
 förtjänster, hade igenom tapperhet, förstånd, och tjänsteår den en-
 faldiga förtidens förtjänster, fått ett Regemente. Han såg med
 misnöje huru de flästa unga Officerarne applicerade sig til Spel och lät-
 ja. Han imaginerade derför helt andra läkemedel än frigsrätter emot
 denna stuldor. En gång bad han alla Spelarne äta hos sig, likwäl
 som af en händelse, och äfwen så konstigt förde han omsider talet på
 samma ämne, då han berättade dem denna historia.

Sedan jag fått all den upfostran en militair bör ha, nemligen,
 sedan jag fått lära wettenskap och språk, rida, säkta, exercera, och
 jag war i den åldern, at jag utan Umma och informator kunde gibrä
 Konungens tjänst, (det war på 1600 talet) blef jag Lieutenant i det
 Regemente jag nu har den åran Commendera.

Mina Föräldrar trodde at den lust jag i min barndom wisat
 för böcker och soldatens gjörsmål, skulle följa mig nu, då jag war ål-
 dre, och de smickrade sig med hopp, at jag nog skulle gibrä lycka på
 den wägen jag wält. Men knapt war jag inkommen i Regementet,
 förän enligt några mina Camraters pålyseder och deras förförande
 prat, jag feck så lust för kort, at jag snart glömde allt annat. Jag
 såg oroligt om nätterna, jag drömde om paroli och leplewa, jag såg
 intet annat än dancater, jag hörde inte annat Språk än attendés, la paix,
 och hole mich der teuffel. Jag gaf mig intet tid en gång at äta,
 ifrån matbordet löp jag til spelbordet. Allt det wackaste i naturen,
 den